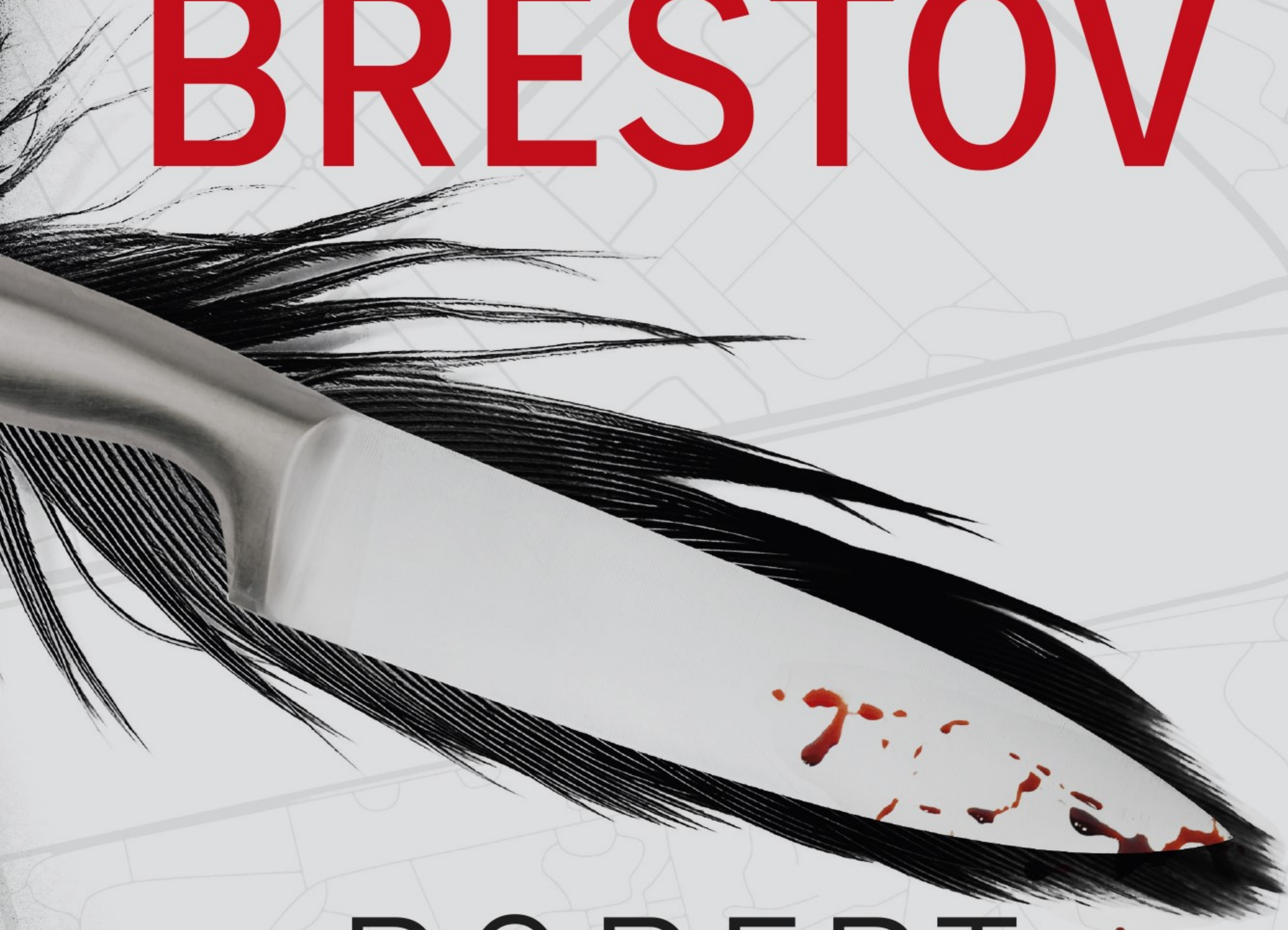

Raz už vraha chytila.
Dokáže to aj druhýkrát?

DEVÄT BRESTOV

ROBERT
BRYNDZA

TRILER S KATE MARSHALLOVOU

Lindeni

Deväť brestov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Robert Bryndza
Deväť brestov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DEVÄŤ BRESTOV

ROBERT
BRYNDZA

Ljndeni

LIST OD AUTORA

Rád by som sa vám z celého srdca poďakoval za to, že ste sa rozhodli prečítať si prvú knihu z mojej novej detektívnej série. Ak sa vám kniha *Deväť brestov* zapáči, budem vám veľmi vďačný, ak o nej povieťte svojim priateľom a rodine. Osobné odporúčanie má neuveriteľnú silu a pomôže mi dostať sa k novým čitateľom. Vaša podpora je veľmi dôležitá! Môžete napísať aj recenziu. Nemusí byť dlhá, stačí pár slov, ale aj to pomôže, aby si noví čitatelia našli niektorú z mojich kníh.

Britské pobrežné mesto Ashdean so svojou univerzitou a obyvateľmi je fiktívne, to isté platí o lokalite Thurlow Bay, kde Kate Marshallová býva na útese. Keby ste si tieto miesta chceli vyhľadať na mape Spojeného kráľovstva, predstavujem si, že Ashdean by ležal na južnom pobreží Anglicka, vedľa nádherného mestečka Budleigh Salterton. Fiktívna je aj psychiatrická nemocnica Great Barwell. Ostatné použité lokality sú skutočné, ale keďže ide o beletriu, dúfam, že mi odpustíte, ak som ich trochu pozmenil.

Ak sa o mne chcete dozvedieť viac alebo ak mi chcete poslať správu, navštívte moju internetovú stránku www.robertbryndza.com.

Kate Marshallová sa zakrátko vráti s ďalším dramatickým vyšetrovaním vraždy v druhej knihe. Dovtedy dovidenia...

Robert Bryndza

JESENŮ 1995

Detektívka Kate Marshallová sedela v metre a viezla sa domov, keď jej zazvonil mobil. Chvíľu jej trvalo, kým prehľadala zákutia dlhého zimníka, ale napokon ho našla vo vnútornom vrecku. Vytiahla veľký prístroj v tvare tehly, vysunula anténu a prijala hovor. Bol to jej šéf, detektív hlavný inšpektor Peter Conway.

„Prosím?“

„No konečne si sa ozvala!“ vyštekol bez úvodu. „V kuse ti vyvolávam. Načo sú tie mobily, keď nedvíhaš?“

„Prepáč. Celý deň som bola na súde kvôli procesu s Travisom Jonesom. Dostal tri roky, čo je viac, než som...“

„Psíčkar našiel v Crystal Palace Parku mŕtvolu mladého dievčaťa,“ prerušil ju. „Nahú. Na tele mala pohryznutia a na hlave igelitové vrecko.“

„Kanibal z Deviatich brestov...“

„Operácia Bolehlav. Vieš, že ten názov nemám rád.“

Kate chcela odpovedať, že ten názov sa stihol zaužívať a nezbavia sa ho, ale Conway nepatril medzi šéfov, ktorí si potrpia na nezáväznú konverzáciu. Prezývku Kanibal z Deviatich brestov vymysleli vrahovi novinári. Pred dvoma rokmi sa na vrakovisku našlo telo sedemnásťročnej Shelley Norrisovej – v juhozápadnom Londýne, neďaleko Temže, v lokalite s názvom Nine Elms, Deväť brestov. Prísne vzaté, páchatel svoje obete iba hrýzol, ale novinári po chytľavej prezývke pre sériového vraha hneď skočili. V priebehu dvoch rokov sa obeťami únosov stali ďalšie dve tínedžerky, zakaždým podvečer, pri návrate zo školy. Ich telá sa našli po niekoľkých dňoch v londýnskych parkoch. Nič tak nezvyší predajnosť novín ako vyčíňajúci kanibal.

„Kate? Kde si?“

Za oknom vozňa na nadzemnej trati bola tma. Kate sa zadívala na elektronickú tabuľu vo vozni.

„V metre. O chvíľu som doma.“

„Vyzdvihnem ťa pred stanicou, na našom mieste.“ Ani nestihla odpovedať a zložil.

O dvadsať minút ho Kate čakala na úzkom chodníku medzi staničným podchodom a frekventovanou hlavnou cestou, po ktorej sa pomaly posúval rad áut. Okolie stanice bolo rozostavané a Kate sa do svojho malého bytu vracala dlhou trasou popri prázdnych staveniskách. Potme sa tu neoplatilo túlať. Cestujúci, s ktorými vystúpila z metra, prešli cez cestu a rozprchli sa do tmavých ulíc. Obzrela sa ponad plece na vlhký prázdny podchod zahalený v tieňoch a nervózne prestupovala v lodičkách, medzi nimi mala na zemi položenú malú tašku s potravinami, ktoré si kúpila na večeru.

Na krk jej dopadla kvapka, potom ďalšia, vzápätí sa rozpršalo. Vyhrnula si golier kabáta, zhrbila sa a podišla bližšie k reflektorom áut uväznených v premávke.

Kate prideliť k operácii Bolehlav pred šesťnástimi mesiacmi, keď mal Kanibal z Deviatich brestov na konte dve obete. Bol to úspech, pracovať na takom ostro sledovanom prípade, najmä keď ju zároveň povýšili medzi detektívov v civile.

Za osem mesiacov, odkedy sa našlo telo tretej obete – sedemnásťročnej študentky Carly Martinovej –, stopa vychladla. Operáciu Bolehlav personálne zoštíhlili a Kate spolu s niekoľkými ďalšími nižšími šaržami prevelili naspäť do protidrogovej jednotky.

Kate v daždi žmúрила do dlhého radu áut. Spoza ostrej zákruty sa vynorili prenikavé lúče reflektorov, ale v diaľke nebolo počuť policajnú sirénu. Kate pozrela na hodinky a cúvla mimo dosahu ostrých svetiel.

Petra nevidela dva mesiace. Krátko predtým, ako ju prevelili, sa s ním vyspala. Málokedy sa s členmi svojho tímu stretával mimo práce, no raz sa na výnimočnom posedení pri poháriku dali do reči a Kate zistila, že jeho spoločnosť a inteligencia ju vzrušuje. Zostali v bare, aj keď už ostatní kolegovia odišli domov, a napokon skončili v jej byte. A potom ju na druhý deň večer pozval k sebe. Úlet so šéfom, a nie jednorazový, ale dvojnásobný, v nej zanechal výčitky svedomia. Chvíľkové zatmenie rozumu. Vlastne dve také zatmenia – a potom sa obaja spamätali. Kate mala silný zmysel pre morálku. Bola dobrá policajтка.

Vyzdvihnem ťa pred stanicou, na našom mieste.

Trápilo ju, že to Peter povedal do telefónu práve takto. Dvakrát ju viezol do práce a zakaždým vzal aj jej kolegu, detektíva Camerona Rosa, ktorý býval neďaleko. Kázal by čakať *na našom mieste* aj Camovi?

Chlad jej zozadu prenikol pod dlhý kabát a dážď presiakol cez výrezy na „lepších topánkach“, ktoré si obula na súd. Kate zvesila plec a sústredila sa na premávku. Takmer všetci šoféri boli muži, belosi, od tridsaťpäť do štyridsať rokov. Demograficky zodpovedali profilu sériového vraha.

Prefrčala okolo nej špinavá biela dodávka, šoférovu tvár zahmlievala dažďová voda na prednom skle. Polícia bola presvedčená, že Kanibal z Deviatich brestov unáša obeť v dodávke. Na telách dvoch obetí sa našli vlákna z koberca, ktoré zodpovedali výbave bielej dodávky Citroën Dispatch z roku 1994, akých bolo v Londýne a na okolí zaregistrovaných

vyše stotisíc. Kate zišlo na um, či kolegovia, ktorých nechali na operácii Bolehlav, ešte stále kontrolujú ten zoznam majiteľov bielych dodávok Citroën Dispatch. A kto je táto nová obeť? V novinách sa žiadna nezvestná nespomínala.

Na semafore naskočila červená a pár metrov od nej zastal v rade áut malý modrý Ford. Muž, ktorý v ňom sedel, bol typ finančníka zo City – asi päťdesiatpäťročný tučniak v pásikovanom obleku a s okuliarmi. Uvidel Kate, veľavýznamne zdvihol obočie a zablikal reflektormi. Kate sa odvrátila. Modrý Ford sa posunul bližšie, až k radu áut pred sebou, a okno na strane spolujazdca sa ocitlo takmer na jej úrovni. Sklo sa spustilo, muž sa natiahol k oknu.

„Ahoj. Vyzeráš uzímená. Ja by som ťa vedel zohriať...“ Potľapkal po sedadle vedľa seba a vystrčil tenký špicatý jazyk. Kate zmeravela. V hrudi sa jej rozliala panika. Zabudla, že má preukaz a že je policajtká. Všetko jej to vyfúčalo z hlavy a ochromil ju strach. „No tak. Nastúp. Zohrejem ťa,“ dodal. Znovu netrpezlivo potľapkal po sedadle.

Kate cúvla od obrubníka. Podchod za ňou bol tmavý a prázdny. Ostatní šoféri čakajúcich áut boli muži a pôsobili ľahostajne, zakuklení vo svojich vozidlách. Na semafore stále svietila červená. Dážď lenivo bubnoval na strechy áut. Muž sa nahol a dvere na strane spolujazdca sa pootvorili. Kate ešte o krok cúvla, ale pripadala si ako v pasci. Čo ak vystúpi z auta a sotí ju do podchodu? „Tak už nerob drachoty. Za koľko?“ povedal muž. Z tváre mu zmizol úsmev a Kate si všimla, že má rozopnuté nohavice. Spodky mali vyblednutú sivú farbu. Prstom siahol pod gumu a odhalil penis v húštine šedivejúcich chlupov.

Kate stála ako prikovaná, silou vôle sa pokúšala privolať na semafor zelenú.

Odrazu sa do ticha zarezal vreskot policajnej sirény, rad áut aj klenbu podchodu ožiaril blikajúci modrý maják. Muž si rýchlo vytiahol spodky, zapol si nohavice a zavrel dvere. Aktivoval centrálné zamykanie. Na tvár sa mu vrátil ľahostajný výraz. Kate zašmátrala v kabelke a vytiahla policajný preukaz. Podišla k modrému Fordu a pricapla preukaz na okno na strane spolujazdca. Hnevala sa sama na seba, že to nespravila už skôr.

Petrovo neoznačené policajné auto s blikajúcim modrým majákom na streche prekĺzlo po krajnici, sčasti aj po trávinatej ploche. Na semafore naskočila zelená. Auto vpredu odišlo a Peter sa zaradil na miesto po ňom. Muž vo Forde panikáril, prihládzal si vlasy a kravatu. Kate ho prebodla pohľadom, vložila si policajný preukaz naspäť do kabelky a zamierila k Petrovmu autu.

2

„Prepáč, že si musela čakať. Práve je najväčšia špička,“ povedal Peter a energicky sa na ňu usmial. Z miesta spolujazdca zobral hromadu papierov a preložil ich za svoje sedadlo. Bol to fešák pred štyridsiatkou, širokoplec s hustými tmavými kučeravými vlasmi, vysokými lícnymi kosťami a jemnými hnedými očami. Oblečený mal drahý čierny oblek na mieru.

„V poriadku,“ odvetila, s úľavou pred seba položila kabelku aj tašku s potravinami a klesla na sedadlo. Len čo zavrela dvere, Peter dupol na plyn a zapol sirénu.

Na strane spolujazdca bolo sklopené horné tienidlo, a keď ho Kate dvíhala, zazrela v zrkadielku svoj obraz. Nebola nalíčená ani vyzývavo oblečená a vždy sa považovala za trochu obyčajnú. Nebola jemná. Mala skôr drsné črty. Vlasy po pleciah si zopla vzadu a zastrčila si ich pod golier dlhého zimníka, nevystavovala ich na obdiv. Jediným výraznejším prvkom jej tváre boli nezvyčajné oči: nápadne nevädzovomodré s tmavooranžovými škvrnkami vystreľujúcimi od zreničiek. Spôsobovala ich sektorálna heterochrómia, vzácna porucha, pri ktorej majú oči dve farby.

Druhým, menej trvalým pútavým prvkom bola rozbitá pera, na ktorej sa práve vytvárala chrasta: dielo podráždeneho opilca, ktorý pred pár dňami kládol odpor pri zatýkaní. Nemala strach, keď sa s ním ťažovala, a nehanbila sa za to, že ju udrel. Patrilo to k policajnej práci. Prečo v nej teda vyvolali hanbu nemravné návrhy toho slizkého biznismena? To on mal trápne ovisnuté sivé spodky a krátky úd.

„Čo to bolo? To s tým autom vzadu?“ spýtal sa Peter.

„Ále, nesvietilo mu jedno brzdové svetlo,“ odvetila. Bolo jednoduchšie klamať. Rozpaky jej nedovolili povedať prav-

du. Zahнала toho muža a jeho modrý Ford do zadnej časti mysle. „Povolal si na miesto činu celý tím?“ spýtala sa.

„Samozrejme,“ prisvedčil a pozrel na ňu. „Keď sme dotelefonovali, zavolať mi vicekomisár Anthony Asher. Vyjadril sa, že ak táto vražda súvisí s operáciou Bolehlav, stačí slovo a dostanem k dispozícii všetky zdroje, ktoré potrebujem.“

Na štvorke prefrčal kruhový objazd a odbočil smerom ku Crystal Palace Parku. Peter Conway bol kariérny policajný dôstojník a Kate nepochybovala, že keby vyriešil tento prípad, vystrelilo by ho to do funkcie superintendenta alebo dokonca hlavného superintendenta. Už dnes bol najmladším príslušníkom v dejinách metropolitnej polície, ktorého povýšili na detektíva hlavného inšpektora.

Okná sa začali zahmlievať a Peter zapol kúrenie. Oblúk pary na prednom skle sa zvlínil a ustúpil. Kate medzi skupinou radových domov zachytila rozsvietenú siluetu Londýna. Žiarili tam milióny svetiel, bodiek na čiernej látke oblohy, čo symbolizovali domovy a kancelárie miliónov ľudí. Kate si položila otázku, ktoré svetlo asi tak patrí Kanibalovi z Deviatich brestov. Čo ak ho nikdy nenájdeme? pomyslela si. *Polícia nikdy nenašla ani Jacka Rozparovača, a to bol vtedy Londýn v porovnaní s dneškom maličký.*

„Máme nejaké stopy z databázy bielych dodávok?“ spýtala sa.

„Vypočuli sme ďalších šesť mužov, ale ich DNA sa nezhoduje s DNA nášho človeka.“

„Zaujímavé, že na obetiach necháva svoju DNA. Nie je to len nepozornosť alebo nedostatok ovládania. Ako keby si značkoval svoje územie. Ako pes.“

„Myslíš, že chce, aby sme ho chytili?“

„Áno... Nie... Možno.“

„Správa sa, ako keby bol neporaziteľný.“

„Myslí si, že je neporaziteľný. Ale raz urobí chybu. Tak ako všetci,“ zdôraznila Kate.

Odbočili k severnému vchodu do Crystal Palace Parku. Čakalo tam policajné auto a príslušník im mávol, že môžu prejsť. Išli po dlhej rovnej štrkovej ceste, ktorá bola za normálnych okolností určená pre chodcov. Lemovali ju veľké duby, z ktorých padali listy, s mokrým plieskaním narážali na predné sklo a zachytávali sa do stieračov. V diaľke trčal nad stromami rozhlasový vysielateľ z Crystal Palace ako štíhlejšia Eiffelova veža. Cesta klesala a končila sa na malom parkovisku vedľa dlhého plochého trávniku, ktorý sa tiahol k zalesnenej oblasti. Celý trávnik obkolesovala policajná páska. V strede bol ešte druhý, menší kruh, natiahnutý okolo bieleho forenzného stanu, ktorý svietil v tme. Vedľa druhého kruhu stála dodávka patológa, štyri motorizované hliadky a jedna veľká biela policajná dodávka.

Tam, kde sa asfalt stretával s trávou, sa policajná páska trepotala vo vetre. Privítali ich dvaja uniformovaní policajti: muž v strednom veku, ktorému brucho prevísalo cez opasok, a vysoký štíhly mládenec, ktorý ešte stále vyzeral ako tínedžer. Kate a Peter ukázali preukazy staršiemu policajtovi. Nad oči mu prevísali poklesnuté viečka, a keď hodil pohľad na ich preukazy, Kate pripomenul chameleóna. Vrátil im ich a išiel nadvihnúť policajnú pásku, potom však zaváhal a pozrel na rozsvietený stan.

„Za celé roky som ešte nič takéto nevidel,“ poznamenal.

„Kto bol prvý na mieste činu? Vy?“ spýtal sa Peter – nevedel sa dočkať, kedy už policajt nadvihne pásku, ale nechcel to spraviť sám.

„Ja. Som strážnik Stanley Gresham, pane. A toto je strážnik Will Stokes,“ ukázal na mladého policajta, ktorý sa odrazu zmraštil, odvrátil sa od nich a vyvracal sa cez policajnú pásku. „Dnes je prvý deň v službe,“ dodal a pokrútil hlavou. Kate súcitne pozrela na mladého policajta, ktorého znovu naplo a z úst mu viseli tenké pásiky slín. Peter si z vnútorného vrečka vytiahol čistú bielu vreckovku a Kate zišlo na um, že ju ponúkne mladému policajtovi, ale pritisol si ju na nos a ústa.

„Chcem, aby sa miesto činu hermeticky uzavrelo. Nikomu ani slovo,“ zavelil Peter.

„Samozrejme, pane.“

Peter zamával prstami pri policajnej páske. Stanley ju nadvihol a prešli popod ňou. Trávnik sa zvažoval k druhému kruhu, kde čakali detektív Cameron Rose a detektívka inšpektorka Marsha Lewisová. Cameron, rovnako ako Kate, mal okolo dvadsaťpäť rokov, a Marsha bola zo všetkých najstaršia, zavalitá päťdesiatnička v elegantnom čiernom nohavicovom kostýme a dlhom čiernom kabáte. Strieborné vlasy nosila ostrihané nakrátko a mala zachrípnutý prefajčený hlas.

„Dobrý večer, pane,“ pozdravili všetci zborovo.

„Ako to vyzerá, Marsha?“ spýtal sa Peter.

„Všetky východy z parku sú uzavreté a nechala som sem doviezť miestnych policajtov, aby sa mohlo rozbehnúť hľadanie odtlačkov, prečesávanie terénu a obchádzky po domoch. Už je tu aj forenzná patológička a je pripravená porozprávať sa s nami,“ hlásila Marsha.

Cameron bol vysoký a tenký, nad všetkými sa týčil. Nestihol sa prezliecť a v džínsoch, teniskách a zelenej zimnej vetrovke pripomínal skôr nedôveryhodného tínedžera než

detektíva. Kate letmo zišlo na um, čo asi robil, keď ho zavolali na miesto činu. Predpokladala, že prišiel s Marshou.

„Kto je tu?“ spýtal sa Peter.

„Leodora Gravesová,“ odvetila Marsha.

V rozsvietenom stane bolo horúco, jas reflektorov až páliť v očiach. Forezná patologička Leodora Gravesová, nízka tmavá žena s prenikavými zelenými očami, pracovala s dvomi asistentmi. V blatistej priehlbine na trávniku ležalo nahé mladé dievča. Na hlave mala natiahnuté priesvitné igelitové vrečko, pevne uviazané okolo krku. Bledú pleť mala pofrkánu od hlíny a krvi a posiatu množstvom zárezov a škrabancov. Na zadnej časti stehien aj na zadku mala niekoľko hlbokých rán po uhryznutí.

Kate zastala vedľa tela, už teraz sa potila pod kapucňou a maskou hrubej bielej foreznej kombinézy. Na napnuté plátno stanu bubnoval dážď a Leodora musela hovoriť hlasnejšie.

„Obeť leží na pravom boku, pravú ruku má pod hlavou. Ľavá ruka spočíva rovno pri tele, je vystretá. V spodnej časti chrbta, na zadku a na stehnách má šesť rán po uhryznutí.“ Ukázala na najhlbšie rany, kde chýbalo mäso, boli také hlboké, až z nich vytŕčala chrbtica dievčata. Leodora chytila hlavu obete a jemne ju nadvihla – okolo krku bola ovinutá tenká šnúra, ktorá sa zarezala do nafúknutej pokožky. „Všimnite si špeciálny uzol.“

„Opičia päšť,“ prvýkrát prehovoril Cameron. Hlas mu znel otrasene. Hoci masky forezných kombinéz zakrývali tváre kolegov, Kate im v očiach videla zdesenie.

„Áno,“ prisvedčila Leodora a podržala uzol v rukavici. Nezvyčajná na ňom bola séria prelínajúcich sa slučiek, takže výsledok pripomínal kľbko vlny, ktoré sa takmer nedá napodobniť strojom.

„Je to on. Kanibal z Deviatich brestov,“ vyhlásila Kate. Slová jej vyšli z úst, skôr než ich stihla zastaviť.

„Viac budem vedieť po pitve, ale... áno,“ prikývla Leodora. Dážď zhustol, hlasnejšie bubnoval na streche stanu. Patologička jemne vrátila hlavu dievčaťa na ruku, kde predtým ležala. „Máme dôkazy, že bola znásilnená. Zistila sa prítomnosť telesných tekutín a páchatel ju mučil, porezal ostrým predmetom a popálil. Na ramenách a na vonkajšej strane stehien vidieť popáleniny. Zrejme ich spôsobil cigaretový zapalovač z auta.“

„Napríklad z bielej dodávky Citroën Dispatch,“ povedala Kate. Peter na ňu zagánil. Mala radšej mlčať.

„Príčina smrti?“ spýtal sa.

„Musím urobiť pitvu, ale v tomto štádiu by som sa neoficiálne vyjadrila, že zadusenie igelitovým vrecom. Na tvári a na krku sú bodky, stopy podkožného krvácania.“

„Ďakujem, Leodora. Teším sa na výsledky pitvy. Dúfam, že toto chúďa dievča rýchlo identifikujeme.“

Leodora kývla na svojich asistentov, ktorí priniesli nosidlá s čiernym vrecom. Zložili ho vedľa tela a jemne prevrátili mladú ženu na nosidlá. Na nahom tele mala vpredu malé okrúhle popáleniny a škrabance. Nedalo sa odhadnúť, ako pred smrťou vyzerala – tvár bola pod igelitom groteskne skreslená. Videli z nej najmä veľké belasé oči, po smrti zahmlené a zmeravené. Pri pohľade na výraz tých očí sa Kate striasla. Nebolo v nich ani stopy po nádeji, ako keby jej v očiach zamrzla posledná myšlienka. Vedela, že zomrie.

Kate pohľad na dobité telo mladej ženy rozrušil, navyše sa cítila vyčerpaná, keďže už mala za sebou aj poriadne dlhý deň, ale vyšetrowanie takéhoto rozsahu treba dať rýchlo do pohybu. Len čo vyšli z forenzného stanu, Kate dostala na starosť velenie nad obchôdzkami po domoch na Thicket Road, dlhej ulici s elegantnými vilami na západnej strane parku.

Hoci mala v tíme osem príslušníkov, trvalo im takmer päť hodín, kým prešli celú ulicu, a dážď nepoľavil. Ich hlavná otázka – *Videli ste bielu dodávku značky Citroën Dispatch 1994 alebo niekoho podozrivého?* – vyvolala medzi obyvateľmi Thicket Road strach a zvedavosť. Pátranie po bielej dodávke sa široko medializovalo, ale polícia sa nemohla vyjadrovať k detailom prípadu. Aj tak však ľudia, s ktorými sa Kate rozprávala, zväčša vedeli, že vyšetruje prípad Kanibala z Deviatich brestov, a mali vlastné názory, otázky a podozrenia. To všetko vytvorilo nekonečné stopy, ktoré bude treba sledovať.

Tesne po polnoci Kate a jej tím zavolali k hlavnému stano-
vištu na stanici. Telo mladej ženy bolo momentálne v márnici, pripravené na pitvu, a prečesávanie Crystal Palace Parku znemožňovala zlá viditeľnosť a hustý lejak, takže ich na noc stiahli a pokračovať sa malo až ráno.

Policajt, s ktorým Kate pracovala, nasadol do služobného autobusu, čo mal namierené naspäť do severného Londýna, takže Kate zostala na parkovisku sama. Už si chcela zavolať taxík, keď na aute v opačnom rohu blikli svetlá a uvidela, ako k nej kráča Peter.

„Potrebuješ odviezť domov?“ spýtal sa. Aj on bol do nitky premočený a unavený a Kate mu pripísala bod k dobru za to, že si vysúkal rukávy a nezostal sedieť v policajnej do-